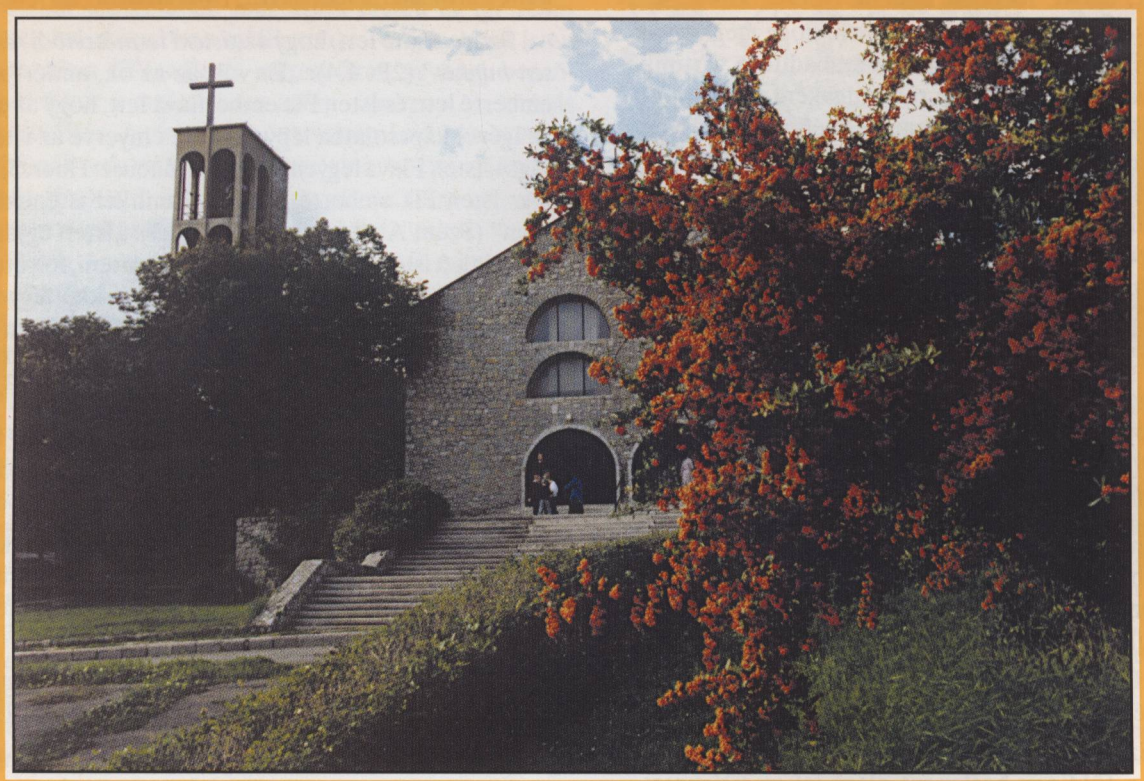
VII. évf. 6. szám 1995 NOVEMBER - DECEMBER

»Jöjj el, Uram!« (Jel 22,20)

MARANA THA

— A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja —

LUCIDA SCHMIEDER: Dicsőség Istennek a magasságban!

NAGY BÉLA: Imádság, Szentírás és Szeretet

„Rászedtél, Uram..." (Jer 20,7)

AZ EGYHÁZ TANÍTÁSÁBÓL

ISTEN FIA EMBERRÉ LETT
— Miért lett testté az Ige? —

A Nicea-konstantinápolyi hitvallással válaszolunk, amikor megvalljuk: *„Értünk, emberekért és a mi üdvösségünkért* leszállott a mennyből, megtestesült a Szentlélek erejéből, Szűz Máriától és emberré lett."

Az Ige testté lett, hogy *minket Istennel kiengesztelve üdvözítsen:* „Isten, aki szeret minket, elküldte Fiát bűneinkért engesztelésül" (1Jn 4,10). „Az Atya elküldte a Fiút a világ Üdvözítőjéül" (1Jn 4,14). „Ő azért jelent meg, hogy elvegye a bűnöket" (1Jn 3,5):

> A mi beteg természetünk azt kérte, hogy meggyógyíttassék, a bukott természet azt, hogy fölemeltessék, a halott, hogy föltámasztassék. Elveszítettük a jó birtoklását, kellett, hogy nekünk azt visszaadják. Nekünk, akik be voltunk zárva a sötétségbe, szükségünk volt arra, hogy meghozzák a világosságot. Fogolyként szabadítóra vártunk, bezártként segítségre, rabszolgaként szabadítóra. Vajon ezek az okok jelentőség nélkül valók? Nem érdemelték-e meg, hogy megindítsák Istent egészen addig, hogy leszálljon a mi emberi természetünkbe, hogy meglátogassa azt, hiszen az emberiség oly nyomorúságos és szerencsétlen állapotban volt? (Nisszai Szent Gergely: Or. catech. 15.)

Az Ige testté lett, hogy *mi így megismerjük Isten szeretetét*: „Az Isten szeretete abban nyilvánult meg bennünk, hogy az Isten elküldte a világba egyszülött Fiát, hogy általa éljünk" (1Jn 4,9). „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy aki hisz benne, az el ne vesszen, hanem örökké éljen" (Jn 3,16).

Az Ige testté lett, hogy *a szentség példaképe legyen számunkra*: „Vegyétek magatokra igámat és tanuljatok tőlem..." (Mt 11,29). „Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet, senki sem jut az Atyához, csak általam" (Jn 14,6). És a színeváltozás hegyén maga az Atya parancsolja: „Őt hallgassátok" (Mk 9,7; vö. MTörv 6,4-5).

Valóban ő a boldogságok modellje és az új törvény normája: „Szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket" (Jn 15,12). Ez a szeretet magába foglalja önmagunk tényleges felajánlását az ő nyomában (vö. Mk 8,34).

Az Ige testté lett, hogy az *„isteni természetből részesítsen minket"* (2Pt 1,4): „Ez volt az az ok, amiért az Ige emberré lett, és Isten Fia emberfiává lett, hogy az ember az Igével kapcsolatba lépve és tőle elnyerve az istenfiúságot, Isten Fiává legyen" (Szent Iréneusz: Haer. 3,19,1). „Az Isten Fia emberré lett, hogy minket istenekké tegyen" (Szent Athanasziosz: Inc. 54,3). „Isten egyszülött Fia minket istenségéből akarván részesíteni, felvette természetünket. Hogy az embereket istenekké tegye, emberré lett" (Aquinoi Szent Tamás: Opusc. 57 in festo Corp. Chr. 1.).

— Karácsony misztériuma —

Jézus egy istálló alázatos egyszerűségében, szegény családban született (vö. Lk 2,6-7). Ennek az eseménynek első tanúi pásztorok voltak. Ebben a szegénységben nyilatkozik meg az Ég dicsősége (vö. Lk 2,8-20).

Az Egyház szüntelenül énekli ennek az éjszakának a dicsőségét:

> A Szűz ma világra hozta az Örökkévalót,
> És a föld egy barlangot ajánl fel az Elérhetetlennek.
> Az angyalok és a pásztorok dicsérik Őt
> És a bölcsek a csillaggal haladnak,
> Mert Te értünk megszülettél
> Kicsi Gyermek, Örök Isten!
> (Romanosz Melodosz: Kontakion)

Az Isten Országába történő belépés föltétele (vö. Mt 18,3-4) az, hogy Istennel kapcsolatban „gyermekké kelljenünk", Ezért meg kell alázkodni (vö. Mt 23,12), kicsivé kell válni; vagy méginkább „felülről kell születni" (Jn 3,7). „Istenből kell születni" (Jn 1,13), hogy „Isten fiai lehessünk" (Jn 1,12).

Karácsony misztériuma akkor teljesedik bennünk, amikor Krisztus alakot vesz fel bennünk (Gal 4,19).

Karácsony ennek a „csodálatos cserének" a misztériuma:

> Ó, csodálatos csere! Az emberi nem teremtője emberi lelket és testet öltött, Szűztől született; és Ő, aki férfi közreműködése nélkül jött a világra, Istenségének részeseivé tett minket (LH. karácsony nyolcadának antifonája).

(Részlet a Katolikus Egyház Katekizmusából – 103-104, 116. o.)

DICSŐSÉG ISTENNEK A MAGASSÁGBAN

— A dicsőítés és az Istenben való öröm fokozatai —

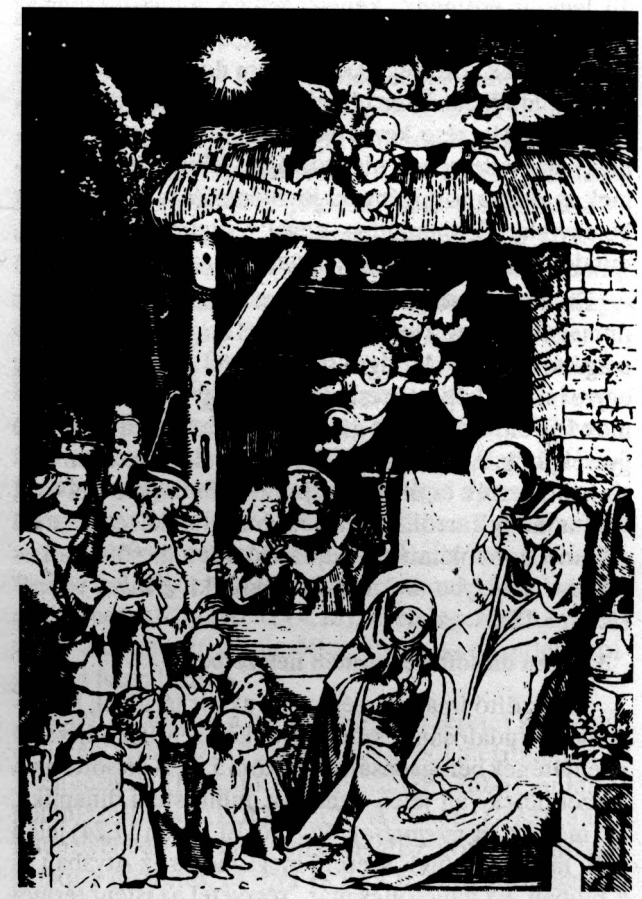
Az Egyház történelmi kezdetéhez tartozik Isten dicsőítése és az élő Úrral való találkozás öröme. A pünkösdi eseményben Krisztus Lelkének kiárasztása által egyházzá egyesítette a tanítványokat, és így maradt jelenlévő a történelemben. *„Valamennyien elteltek Szentlélekkel"* (ApCsel 2,4). Mindannyiukat mélyen megérintette az, hogy az Úr hozzájuk fordult. Egy addig soha nem ismert dicsőítés tört fel belőlük, amely képessé tette őket, hogy hirdessék *„Isten csodás tetteit"* (ApCsel 2,11). Ez a kezdeti megtapasztalás jellemezte a fiatal keresztény közösséget. Minden megkeresztelt teljes keresztény életéhez hasonló módon hozzátartozik egy az életet megváltoztató kezdeti megtapasztalás.

A dicsőítés újra-felfedezésével az ember ma is sokféle lelki megtapasztalás részese lehet. A jelenlegi lelki megújulással összefüggésben sok keresztény tanúsítja, hogy új módon tapasztalták meg Isten erejét, és így Jézus Krisztussal mélyebben találkoztak. Tudják, hogy Isten személyesen elfogadta és szereti őket, úgyhogy bensőjükből feltör a mély – Isten iránti – szeretet, az imádás és a dicsőítés. Az Írás Igéje újra feltárul előttük, és megpróbálnak tudatosabban eszerint élni. Az újra ajándékba kapott dicsőítésben lesz tudatos a keresztény egzisztencia megvalósítása: Isten dicsőítéséből életmegváltoztató erő fakad. Az ember megnyílik Istenének, ha dicséri és magasztalja Őt. Így válaszol Jézus Krisztus egyházához való szerető hozzá-fordulására, hogy többé nem önmagát keresi, hanem megtér és a hívők közösségében kész az Úrral való találkozásra.

Ha Krisztushoz fordulunk, mindig magához az Egyházhoz is odafordulunk, ha ezt a tényt néhányan, különböző okokból, gyakran a történelem hibás értelmezéséből fakadóan nem is veszik észre. A kezdeti megtérési találkozásból bontakozik ki az újra megtapasztalt szabadságnak, a hit örömének, Isten közelségének és az elrejtettségnek dicsérő megvallása. Itt kezdődik a tudatos lelki élet, az élet Istennel Jézus Krisztusban. Ahogy a neve magyarázza, ezt az életet Isten Lelke jellemzi, és ezért dinamikus történés, folyamat. Ez az Istentől ajándékba kapott út, Jézus útja, amit elénk élt, és ami Ő maga (Jn 14,6). A fejlődés fokozatai, a növekedés lépései itt a következők: tudatosabban észrevenni, elfogadni a mindig új lehetőségeket, Isten kegyelmi ajándékait, és teljesebben válaszolni azokra.

A hitnek és a bizalomnak ezen az útján, a dicsőítés útján, a következő fokozatokat különböztetjük meg:

1. **Isten dicsőítése az Istennel való tudatos megtérési találkozás megtapasztalása nélkül.**

Isten dicsőítését és az örömöt Istenben a keresztény élet fontos elemeiként ismerik el, és ezért is törekednek erre az istentiszteletre összegyűltek. Néhány ifjúsági istentiszteleten és éjszakai szentségimádáson azonban az lehet a benyomásunk, hogy a spontaneitás akaratlagos és a vidám hangulat erőltetett; zene és egymás lelkesítése szükséges ahhoz, hogy felébressze a keresztény élet feletti örömöt, és megvalósuljon Isten dicsérete, szinte a mottó szerint: Az Evangélium – örömhír: vedd tehát végre komolyan a keresztény örömöt!

2. **Isten dicsőítése, mint az Istentől ajándékba kapott kezdeti megtapasztalás kifejezése.**

Az egyháztörténelem folyamán a lelki ébredések idejét mindig **új énekek** jellemezték. A mostani lelki megújulásban is kaptunk énekeket, amelyek nemcsak a hitigazságokat tárják elénk, hanem Isten közvetlen megszólításával a tudatos megtérés és életátadás kifejezői. Ezek a lelki énekek szabadságot kívánnak meg az istentiszteletre összegyűltektől, azt, hogy személyesen az Úrhoz forduljanak. Nem lehet ezeket közösen énekelni anélkül, hogy egyúttal valaki tudatosan ne adná magát

oda Istennek. Isten dicsőítése itt az Istenhez való odafordulás egyik formája. A dicsőítésben Istenhez fordulunk, aki Jézus Krisztusban megmutatta nekünk, hogy mindig velünk akar lenni. Ezért annak az embernek, aki Istent dicsőíti, lelke benseje felébred, és Isten Lelke is megnyitja őt. Feltárul mindaz, ami jó benne, és növekedik legjobb erőiben és képességeiben. A dicsőítésben az ember mindent visszaad Istenének: a múltat, saját élettörténetének sötétségeit, a fel nem dolgozott sérüléseket, feloldódik az Isten elleni bizalmatlanság, a korlátozottság és létezése kezdetének, szüleinek, környezetének, saját jellemének hiányosságai, feloldódnak a félelmek és a túlhajtott igények, jövőjének és saját halálának bizonytalansága, minden negatív életmegtapasztalás, minden könny, de minden öröm és vigasz is.

Ebben a dicsőítő önátadásban az ember eltávolodik önmagától, hogy Isten közelségéből újra visszatérjen önmagához. Új szabadságra szabadul fel (Gal 5,1), amely egyre inkább képessé teszi őt arra, hogy Isten előtt gyermek legyen. Valaki azt mondta egyszer: Isten dicsérete gyerekjáték. Akkor sikerül, ha engedjük, hogy Isten Lelke imádkozzék és magasztaljon bennünk (vö. Gal 4,6), és lemondunk arról, hogy saját javaslatainkat és Istenről alkotott gondolatainkat adjuk elő. Ez a dicsőítés a Lélekben, amelybe bekapcsolódhatunk: *„Abba, Atya!"* (Róm 8,15).

3. Isten dicsőítése minden helyzetben.

A dicsőítő ima mélysége csak akkor tárul fel, ha szívünkben tudatosan készen vagyunk a Szentlélek dicsőítő jelenlétének befogadására (vö. Róm 5,5). A dicsőítésben a Szentlélek van jelen bennünk, mint isteni dinamika, aki már *a világ teremtése előtt"* (vö. Ef 1,4; Jn 17,24) jelen volt, mint kölcsönös szerető megismerés az Atyában és a Fiúban. Ez a dicsőítés már „részvétel az isteni természetben", és együttes beteljesítője az isteni dinamikának. Nemcsak az Istenhez imádkozunk, hanem **benne**, a Szentlélekben, Krisztus által az Atyához. Itt mutatkozik meg, hogy mennyire kegyelem és adomány a dicsérő ima, mert nem tudjuk csinálni, hanem csak elfogadhatjuk.

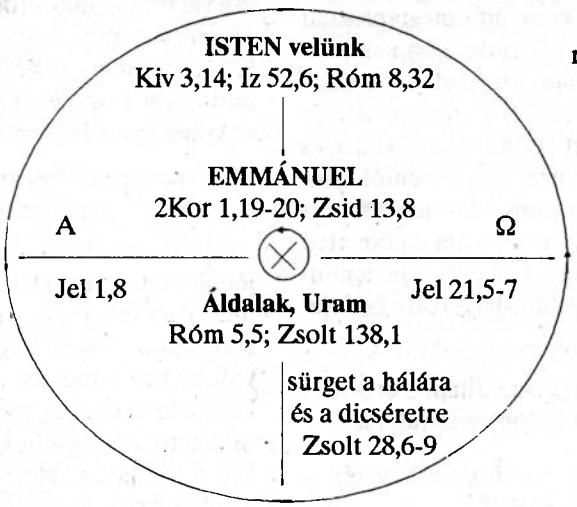
Az ilyen dicsőítés akkor a legteljesebb megnyílás Isten felé, amikor olyan helyzetekben történik, amelyekben az ember már nem tud másként Istenre gondolni csak úgy, hogy Őt tovább dicsérje. Ha valaki igen súlyos terhet visel és majdnem összetörik alatta, és a Szentlélektől ajándékba kapja azt, hogy a dicsőítésben az Élet Urára és minden halálos veszedelem legyőzőjére nézzen: megtalálja benne az erőt a megújuláshoz.

Ez a minden földi reménnyel szemben álló reményben teljesülő Isten-dicsőítés átalakít minket, hasonlóvá tesz Krisztushoz, aki a legvégső elhagyatottságban odaajándékozta magát értünk az Atyának. Ez a **remény dicsőítő éneke**, amelyet megérlelt és megtisztított a szenvedés és a veszedelmes helyzet. Ez a Feltámadott ajándéka számunkra: *„A dicsőítő éneket, amely az egész örökkévalóságon át hangzik fel a mennyben, Főpapunk, Jézus Krisztus hozta e föld számkivetésébe. Sok évszázad folyamán az Egyház folytatta és hűen tovább énekelte a formák nagyszerű sokféleségében."* (VI. Pál pápa: Laudis Canticum 1970. 11. 1. Apostoli konstitúció a II. Vatikáni Zsinat határozata szerint megújult zsolozsma hivatalos bevezetéséhez. Zsolozsmáskönyv I. köt. 1.) Ezek után annyit jelent Jézus Krisztust elfogadni, mint a dicsőítő éneket is elfogadni, és engedni, hogy a dicsőítés útján Lelke az Atyához vezessen.

Ezt az utat az egész Egyház kapta ajándékul és egyben feladatul. Abban a mértékben, ahogyan a személyes életünkben és az Egyház életében figyelembe vesszük és készek vagyunk rá, kezdődik meg a saját dicsőítés-történetünk.

A sematikus rajz alapján érthetővé lesz a keresztény ember **dicsőítő útja:**

1. **Isten mindent nekünk ajándékozott szeretett Fiában (Róm 8,32).**
2. **Jézus Krisztusban lett elénk állítva a dicsőítés útja.**
3. **A Szentlélek által nyílik meg elgyötört szívünk és lesz képes arra, hogy dicsőítő választ adjon Isten nagyszerű kegyelmére.**

megszabadít
Kiv 3,17; Iz 41,14
gyógyít
Iz 53,5; Zsolt 147,3
hordoz
MTörv 32,9-13; Iz 46,3-4

támaszt ad
MTörv 32,4, 33,12; Zs 18,3
megóv
Ter 28,15; Zsolt 18,3
ajándékoz dicsőítő éneket az éjszakában
Jób 35,10

népének dicsőítésében **lakik**
Zsolt 22,4
célhoz **vezet**
Jer 29,11; Ef 2,6
megmutatja a szentek útját
Iz 35,8; Jn 14,6

megőriz a sátántól és a bűntől
Zsolt 97,10; Róm 5,20

1. Isten az Ószövetségben szabta meg a döntő kezdetet. Ő maga tette lehetővé és nyitotta meg az ember számára az utat ahhoz, hogy Őt dicsőítve elismerje. Úgy nyilvánítja ki magát, mint az *„Én vagyok"* (Kiv 3,14; Iz 52,6). Népét minden oldalról körülveszi (vö. Zsolt 139). Megszabadítja és megmenti övéit (Kiv 3,17; Iz 41,14). Irgalmas szeretettel fordul hozzájuk (Jer 31,20; Oz 11,4; Ez 16,3-14). Gyógyít és bekötözi sebeiket (Zsolt 147,3; Iz 53,5). Hordozza és vonszolja népét, amely megterheli Őt (Iz 46,3-4; MTörv 32,9-13). Isten maga harcol népéért (Kiv 14,14), megóvja a környezet rossz befolyásától, a sátántól és a bűntől (Zsolt 31,20-25; Zsolt 97,10; vö. Róm 5,20). Pajzs és biztos támasz mindenkinek, aki nála keres menedéket (Zsolt 5,13; 91,4; 46,2; 90,1; 18,3; MTörv 32,4; 33,12). Ő az Isten, aki dicsőítő éneket ajándékoz az éjszakában (Jób 35,10). Megmutatja a *„szentek útját"* (Iz 35,8), tele örömmel térnek haza a megváltottak (Iz 35,10). Isten maga vezeti népét a pusztán keresztül (MTörv 8,2; Zsolt 77,21; 78,52) az ígéret földjére. *„Reménységgel teli jövőt"* ad (Jer 29,11) és népet teremt magának, amely elismeri és dicsőíti Őt (Iz 43,21; Zsolt 102,19). Isten népének dicsőítésében lakik (Zsolt 22,4).

2. Jézus Krisztusban Isten maga jött közénk, mint **Emmanuel**. Benne emberré vált az a szeretet, amellyel Isten felénk fordul és kifejezi a mi szeretetünket is (vö. Róm 8,32; 1Jn 4,10). Ez a szeretet a keresztségben beáradt a szívünkbe (Róm 5,5). Isten Lelke bennünk lakik és bennünk kiáltja az Atyához a szeretet válaszát (Gal 4,6). Benne dicsőítjük Jézus Krisztust (Róm 8,15-28), aki megszabadított és megmentett minket, és általa dicsérjük az Atyát a beteljesedett megváltás felfoghatatlan ajándékáért.

Jézus maga az **út** (Jn 14,6), mint a jó pásztor, hordoz minket (Jn 10,11), kiragad minket a sötétség hatalmából az Ő világosságába (Jn 12,36). Nekünk ajándékozza az élethez szükséges táplálékot (Jn 6,35), és újra és újra megszabadít minket a bűn eltévelyedéseiből, az élet hazugságától, és attól, hogy nem vagyunk képesek az Ő dicsőítő elismerésére (Róm 5,20). Ő az üdvösségünk és a kiengesztelődésünk (1Pt 2,24; 2Kor 5,18-20). Benne van a *„megdicsőülés reménye"* (Kol 1,27). Ő vezeti övéit az élet vizének forrásához (vö. Jn 10,28; Jel 7,17), mert Ő maga a Kezdet és a Vég (Jel 1,8), a töretlen Igen az Atya akaratára (2Kor 1,19-20), a dicsőítés forrása (vö. Jn 7,37-39), a hálaadó odaadás az Atyának.

„Ezért hangzik föl általa az ajkunkon az ámen Isten dicsőségére" (2Kor 1,20).

3. Isten Jézus Krisztusban dicsőségének magasztalására hívott meg bennünket (Ef 1,6-12) és egyben képessé tett minket Lelke által arra, hogy Jézus követésének ezt az útját járjuk. Dicsőítés és öröm, hála és imádás a válaszunk Isten mindent megelőző szeretetére, aki *„a szándékot és a végrehajtást is"* műveli bennünk (Fil 2,13). Ő Jézus Lelke, aki arra indít minket, hogy *„mindenkor mindenért hálát"* mondjunk (Ef 5,20), *„mutassuk be általa Istennek szüntelenül a dicséret áldozatát: nevének ajkunkon fakadó magasztalását"* (Zsid 13,15) és örüljünk mindig az Úrban (Fil 4,4; 1Tessz 5,16), mert *„Isten ezt kívánja mindnyájatoktól Krisztus Jézusban"* (1Tessz 5,18).

Isten dicsőítése könnyű számunkra, ha észrevesszük, hogy Isten hozzánk fordult, és megtapasztaljuk közelségét és elrejtettségét. Akkor *„lángol a szívünk"* (vö. Lk 24,32) az élő Úrral való találkozás örömében. De Isten Lelke tovább vezet minket. Mélyebben akarjuk megismerni azt, *„amit Isten nekünk ajándékozott"* (1Kor 2,12). Az elhagyatottság, szorongattatás és támadás megtapasztalása, a sötét szakadékok és a kiút nélküli pusztaság is az *„élet kegyelmének"* jelei, és leplezett felhívások a dicsőítő válaszadásra. Aki ilyen helyzetekben kitart az Úr mellett, és ellenáll a kísértésnek, az *„a láthatatlanra szegezi tekintetét"* (2Kor 4,18), és kiégett szívvel is, vágyból is, üresen is kész arra, hogy Istent mint Istent tisztelje, és megismerje felfoghatatlan titkát. Az ilyen ember a Lélek dicséretét üres szívvel is igenli, akkor is, ha benne és körülötte minden „nem"-et akar kiáltani. Ebben a fenntartás nélküli odafordulásban a látszólag távollévő Istenhez a szív eddig még zárt mélységei nyílnak meg, és átjárja azt a Szentlélek újjáteremtő dinamikája. Ezekből a megtisztított mélységekből növekedik újra a remény új dala (vö. 2Kor 4,16-18), Isten teremtő hűségének dicsőítő megvallása (vö. 1Pt 4,13), az elidegenedés és szenvedés által megérlelt dicsőítés, amely az önzetlen szolgálatra felszabadít.

Isten dicsőítése a hálatelt viszontszeretet kifejezése is, amely viszonozza az erőt, amit abból merítünk, hogy Isten Jézusban hozzánk fordult. Minél inkább fenntartás nélkül szolgáltatja ki magát a keresztény az Úrnak, annál intenzívebben fog kiáradni a megtisztított szív mélységeiből a dicsőítés, és újra és újra fellángol a Lélekből (Róm 12,11). Milyen nagyon óhajtja Jézus, hogy az Isten magasztalásának ez a tüze, amelyet Ő hozott el nekünk, felgyulladjon szívünkben (vö. Lk 12,49).

Isten dicsőítésének útját emberi törékenységünk mégis veszélyezteti. Bizalmatlanság és hitetlenség árnyékolja be és torzítja el azt, hogy szeretettel fordul hozzánk. Ezért szükséges, hogy mindig, újból kifejezzük készségünket Isten dicsőítésére, és azt az Úrhoz fordulva végre is hajtsuk. Ha elszánjuk magunkat a dicsőítésre, az új életdimenziót tár fel, a bizalom egy új tere tárul fel számunkra. Aki kész arra, hogy a dicsőítő „Te"-t kimondja Istenre, az egyre inkább felszabadul Isten gyermekének szabadságára (Gal 5,1), és képes lesz mindenkor és mindenhol áldani Istent (Zsolt 138,1). Aki elhatározza, hogy Istent magasztalja, Isten Lelke által fog magasztalni (vö. Mt 23,12; Lk 14,11; 18,14; Jak 4,10; 1Pt 5,6). Aki kitart Isten magasztalásában, azt boldognak mondják (Lk 1,48; vö. Jn 20,29; Róm 10,13; Jak 5,11), mert most már a szükség és szorongattatás közepette is a feltámadás erejében részesül.

Lucida Schmieder OSB

(Az Erneuerung engedélyével közöltük.)

TANÚSÁGTÉTEL

— „RÁSZEDTÉL, URAM...” (JER 20,7) —

1991 nyarán egy Pécs melletti plébánián élveztük a közösség lelkigyakorlatos hetét, amikor I. atya odajött hozzám. „Nem akarsz egy életközösséget létrehozni?”

„Nem!” – mondtam határozottan, okulva korábbi meghiúsult próbálkozásaimból és gondolatban magasra emeltem a szabadság és függetlenség zászlaját.

Egy évvel később, borús őszi reggelen arra ébredtem, hogy hetedmagammal (!) tartom ugyanezt a zászlót, jól megszervezett közös háztartásban szaggatva idegeinket. Életünk „egyszerű” hétköznapjaiban ki-ki válogatott harci eszközökkel igyekezett érvényre juttatni akaratát, amiből nekem, vezető lévén – úgy gondoltam – mindenképpen győztesen kell kikerülnöm.

Két évbe telt, amíg belefáradtunk. Ezalatt közösségünk többi tagja (legalább negyvenen) néma döbbenettel és buzgó imádsággal szemlélte „fejlődésünket”.

Isten kifürkészhetetlen akaratából azonban lassan rendeződtek soraink.

Ami megtörtént, az nem a mi érdemünk. Ami megszületett, nem tőlünk való. Nem vagyunk rá büszkék, csak boldogok. És hálásak Istennek, hogy minket is be tudott illeszteni az Ő nagyszerű terveibe!

1995 szeptember 21-én – Máté apostol ünnepén – a pécsi Pálos templomban Anett, Zita, Tamás és jómagam fogadalommal válaszoltunk Jézus hívására, mely szerint életünket az Ő követésére szenteljük. Erről írnak testvéreim.

~~~~~~~~~~

„Sok külső támadás és belső vívódás, napi kísértések harcai kellettek ahhoz, hogy Isten – közvetlenül és elöljáróink által – lassan át tudja formálni gondolkodásunkat és értékrendünket.

Nehéz időszakok, boldog Isten- és emberélmények által kezdtünk valamit megízlelni az engedelmesség értékéből és értelméből, a tisztaság jelentéséből és mélységéből, valamint az egyszerűségben rejlő szegénységről.

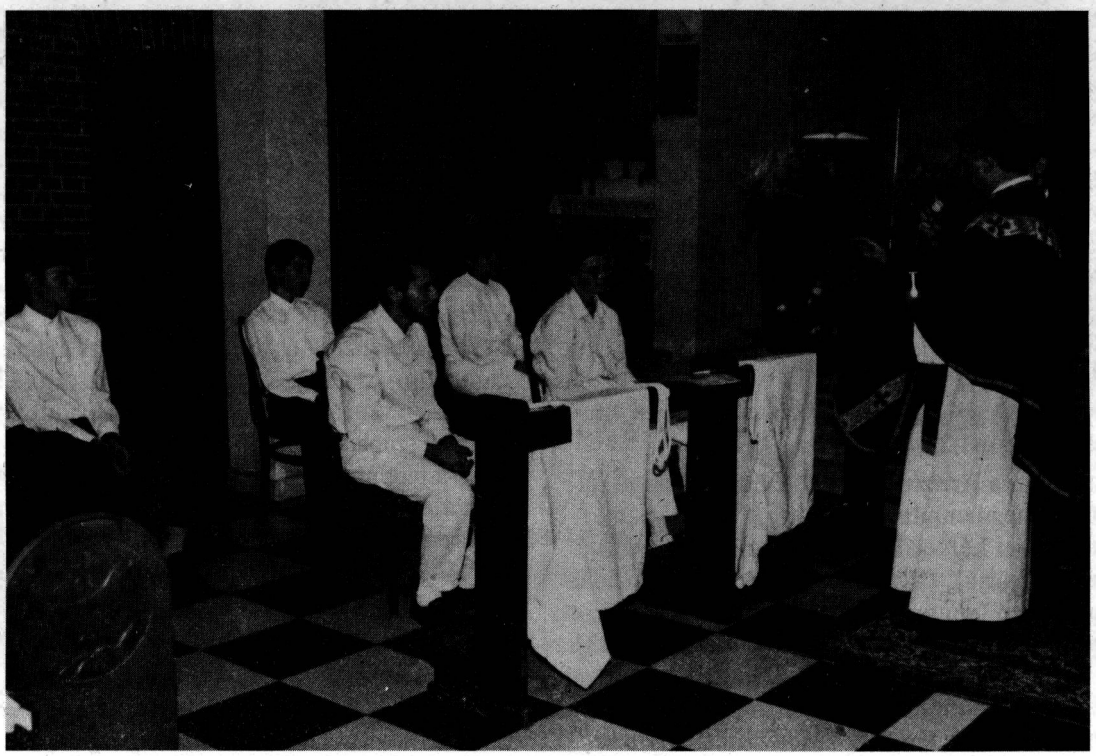
Sok lelki és fizikai kalandon át egyre biztosabbá vált számunkra, hogy Isten bátorító és szerető keze a szerzetesi IGEN felé irányít bennünket.

Megtapasztaltuk gyengeségünk súlyát, emberi magaslataink leomlottak és nem maradt más számunkra, mint Isten irgalmas szeretete. És mi nem akarunk mást, mint viszontszeretni Őt.”

Zita

~~~~~~~~~~

„Nagyon nehezen értettem meg, hogy jó dolog életemet az evangéliumi tanácsok nyomán Krisztus szoros követésére állítani. Sokat tanulmányoztam szentek,

szerzetesek életét, hogy mit jelentett ez az ő számukra. Kutattam a Szentírást. Azután az életünk is hozta a lehetőségeket, ahol meg lehetett (volna) élni ezt. Végül egy – a debreceni nővéreknél végzett – lelkigyakorlat során így foglaltuk össze: az **engedelmesség** azt jelenti, olyan fa vagyok, amelyik elfogadja azt a földet, amelybe ültették. Gyökereivel nem keresi a könnyebb, puhább, homokos talajt. A sziklák közé is lemegy. Később itt is tud majd kapaszkodni. Ha nem válogat a talajban és az ott lévő tápanyagban, akkor jó termést fog hozni.

Számomra önmagam föladása, elvesztése volt az első nagy hegy, amit el kellett hordanom. Hála az Úr kegyelmének és Pásztorom meg-megújuló reményének és szeretetének, hogy ezen a kritikus időszakon túljutottam.

Azután a **szegénység**. Mindig, mindenhová követni Jézust. Csak Krisztus van – és ez elég. Akár a szenvedésben is. Mert ha akar, ott is meg tud ajándékozni. Ahogy a Golgotán Máriát és Jánost – egymással.

Csak mindezek után fedeztem fel a **tisztaság** értelmét. A teljes átlátszóság örömét, amelyen át Isten sugározhat rajtam keresztül az emberek felé.

Nagyon boldog és végtelenül hálás vagyok Istennek, aki erre a rendkívüli útra elhívott. Szeretném hirdetni, hogy ISTEN A SZERETET.

Vágyom az Ő hűséges és egyszerű jegyese lenni.

Amen."

Tamás

— KIÁRADT RÁM ISTEN LELKE ÉS VELEM IS MARADT! —

A Szentlélek-keresztségről és a Karizmatikus Megújulásról semmit sem hallottam előzőleg. Hétköznapi keresztény voltam én is, a vasárnapi szentmisén majdnem mindig részt vettem, még ha nehézségeim voltak, akkor is, amelyek abból adódtak, hogy minél inkább rátaláltam az Istenhez vezető útra, a férjem annál inkább távolodott Istentől. Férjem Budapesten dolgozik, ő nagyon ügyeskezű ember. Kéthetente, ha hazajön, akkor felbolydul a világ. Nyugtalansága ránk is átragad. Nincs egy perc nyugta sem, sokat dolgozik... itthon is... vasárnap is... és még sajnos karácsonykor is... A sok munka a lelkét is eltorzította. Engem sem mindig engedett el a szentmisére, ahova ő természetesen nem is jár. A lányaim is – apjuk rossz példáját látva – eltávolodtak Istentől. Ilyen sivár és szomorú volt az életem a Szentlélek-keresztség előtt. Állandó szorongásban éltem.

Mennyei Atyám, látva szomorú sorsomat, megmutatta hatalmas szeretetét, amikor meghívott a Szentlélek-szemináriumra egy kedves ismerősöm által.

Emlékszem rá, hogy az első két alkalomra milyen nagy szorongással telve mentem, amelyet azután felváltott a meglepetés és a szeretet öröme. Hétről hétre mindig egyre szívesebben mentem a szemináriumra, ahol szépen énekeltük a kedves énekeket és megtanultam a szívemmel imádkozni.

Az életgyónás után is megtapasztaltam mennyei Atyánk szeretetét és közelségét. Kicsi gyermeknek éreztem magam, akihez Ő lehajolt és akit biztat. Megértettem, hogy ahova állított – még ha nehéz is –, ott helyt kell állnom: a családomban, a környezetemben. BOLDOG VOLTAM!

Egyre nagyobb és nagyobb lelkesedéssel vártam az előadásokat és készültem a Szentlélek-keresztségre. Eljött a várva várt nap, amikor a testvérek és az atya kérésemre imádkoztak értem és családom megtéréséért. „Kinyitottam" a szívemet és a Szentlélek kiáradt rám bőségesen. Ezt a természetfölötti szeretetet nem lehet semmilyen földi örömhöz, boldogsághoz hasonlítani. Ez már a Mennyország része! Békesség költözött a szívembe és dicsőítettem Istent!

Később hazaérve tudtam meg, hogy amikor mi imádkoztunk a Lélek kiáradásáért, nagyobbik lányom abban az időben, barátjával együtt éppen egy esti szentmisére ment Jákon... Annyira boldog voltam... Vigyázva azonban, hogy ne nevessenek ki, az udvaron, a csillagos ég alatt a sötétben, kitárt karokkal egyedül, szép halkan elénekeltem a Te Deumot.

Ez a feldobott állapot napokig tartott. Örültem, ha valakinek segíteni tudtam. Teljesen megváltozott az életem. Másnap nagyon-nagyon erős kényszert éreztem arra, hogy elmenjek a szentmisére. Már délelőtt, ha eszembe jutott, hogy este elmegyek a misére, teljesen megnyugodtam. Elmentem volna akkor is... ha tíz vagy húsz kilométert kellett volna gyalog megtennem... teljesen mindegy volt, hogy melyik templomba vagy hogy melyik pap miséjére. BOLDOG VOLTAM!

Megvilágosodott előttem minden, a megtestesülés misztériumát is megértettem már. Az Evangélium élő valóság lett számomra. Jézus él, velünk van és erősít bennünket!

Az én belső békém kiárad a családomra és a munkahelyi környezetemre is. Érnek kudarcok is, de sokkal könnyebb elviselni azokat. Meg tudom vigasztalni az embereket és örülök, ha segíthetek másoknak.

A férjem is megváltozott... Azóta még egyszer sem tiltotta meg, hogy templomba menjek.

Jézushoz írt levelem tartalmazza, hogy a Szentírást is szeretném jobban megismerni. Az Úr megmutatta dicsőségét, mert Jákon egy héttel később indult el egy Szentírás-szeminárium.

A kisebbik lányom is jó baráti társaságba került. (Ez nem volt mindig így!)

Minden szerdán részt veszek Szombathelyen a karizmatikus csoport előadásán. Krisztus titokzatos testének tagja vagyok már én is és egymás által szeretetben erősödik a hitünk, közösen dicsőítjük mennyei Atyánkat énekkel, hálaadással, imával.

Otthon minden este megnyitom a szívemet és imádkozom a családomért, illetve mindazokért, akik megkérnek vagy akikért én érzem szükségét az imának. Jegyzetfüzetembe napközben felírom az imaszándékokat, hogy ne felejtsek ki senkit sem.

Jézus élő valóság a számomra! Ő az én életem Ura! Nem tudok és nem is akarok nélküle élni. Szentlelke által vezet engem. Néha, ha elfogy a szó, csak elcsendesedem Isten előtt és hagyom a lelkemet imádkozni.

Dicsőítelek és áldalak, Uram. Köszönöm a lelki békémet. Amen.

Petz Gyuláné
Ják

— IMÁDSÁG, SZENTÍRÁS ÉS SZERETET —

(Nagy Béla és felesége, Magdi már évek óta foglalkoznak alkoholbetegekkel. Az imádság, Szentírás és Szeretet foglalkozásaik súlypontjai.)

Ezt a tanúságtételt annak a kis közösségnek a nevében mondom el, akiket az a közös cél gyűjtött egybe, hogy megszabaduljanak az alkohol rabságából, s akik őszintén belátták, hogy a gyógyuláshoz saját erejük már nem elegendő és elfogadják mások segítségét. Tulajdonképpen ez az egyedüli feltétele a közösséghez való tartozásnak. Nem kérdezzük, hogy hívő, vagy hitetlen-e beteg testvérünk, csak azt, hogy szeretne-e meggyógyulni.

Az újonnan érkező betegek később elmondják, hogy milyen mély benyomást tett rájuk az a meleg, baráti légkör, amely itt fogadta őket.

A hetenkénti összejövetelünk egy, illetve másfél órás kötetlen beszélgetéssel kezdődik, üdítő ital, szendvics és

hazai sütemények társaságában. (Bizony néha olyan sorstársunk is akad, akinek azon a napon ez jelenti a főétkezést...) Ezek után kerül sor az est fénypontját jelentő ige-kártya húzásra, majd rövid elcsendesedés és ima után felolvasom a Bibliából azt az igét, amelynek megosztására a heti igeolvasás során indítást érzek.

Most szeretnék rátérni arra, amit I. atya mondott tanításában az evangelizálásról: **az Örömhírt tovább kell adni!** Ebben nem gátolhat meg az sem, ha azt érzem, hogy mennyire alkalmatlan vagyok erre a feladatra, hisz tele vagyok bűnnel, gyarlósággal. Elfogadom, hogy eszköz lehetek az Úr kezében, ahogy hajdani tanárom – Sík Sándor költő – írja: „...nem tudom hova és nem tudom kinek, de rajtam át megy az üzenet." Az igeolvasás után „saját" gondolataimat mondom el, azt, hogy bennem milyen húrokat pendített meg Isten szava. Akkor érzem igazán, hogy a Lélek szól általam, ha az előtte lévő napokon imádságban felkészülök, hogy majd azon a hullámhosszon legyek, amelyen meghallom az Ő szavát.

Gyakran csodálkozom saját szavaim hallatán, mert tudom, hogy ezek a gondolatok nekem sohasem jutottak volna az eszembe... Ez nagyon boldogító és megnyugtató érzés... hogy Jézus valóban itt van közöttünk, hogy szívünkbe békét és szabadulást hozzon. Az igekártyák felolvasása még a magukat nem hívőnek valló testvérek számára is megdöbbentő élményt jelent. Mivel ebben a közösségben egymás élete nyitott könyv számunkra, mindnyájan tudjuk, hogy a „véletlenül" kihúzott ige mennyire személyhez szóló. Éppen azt a biztatást, vigasztalást, vagy reményt keltő erősítést kapta szinte mindenki, amire akkor éppen leginkább szüksége van.

Két – egymáshoz nem kapcsolódó – esemény történetét szeretném elmondani, amelyek az evangelizálás szempontjából mégis összefüggnek egymással.

A nyáron közösségünkből huszadmagammal egyhetes táborozáson vettünk részt egy Somogy megyei faluban. A rehabilitációs tábort a Budakeszi Alkoholellenes Klub szervezte mintegy 130 fő részére. Az A. E. Klub működtetésében az ország legkiválóbb, elkötelezett és áldozatkész alkohológus orvosai vesznek részt. A Klubnak többszáz tagja van, de teljesen világi szemlélettel. Csak a barátságra, egymás erősítésére és az orvosi segítségre építi a gyógyulás folyamatát.

A szervezet létrehozója az egy éve elhunyt orvosprofesszor, Levendel László volt, aki ugyan nem vallotta magát hívőnek, de áldozatkész életével a „szegények orvosa" címet érdemelte ki, és emberszeretetből példát mutatott igen sok, valóban keresztény társának. Nyíri Tamás teológusprofesszor – akihez őszinte barátság fűzte – egy alkalommal tréfásan azt mondta neki: „Te, Laci, csak nekem lenne olyan bérelt helyem a mennyországban, mint neked..."

A tábort az Adventista Egyház tartja fenn. Valamennyiünket meglepett, milyen szelíd és tartózkodó módon ügyeltek arra, hogy senkinek meg ne sértsék az övékétől eltérő vallásos érzületét, de még a nem hívők – és sajnos ők voltak többségben – se érezzék úgy, hogy meg akarják őket téríteni. Reggel és este tartottak egy fél és egyórás áhítatot igehirdetéssel, főleg saját hittestvéreik részére, de örömmel fogadták bárkinek a jelenlétét. Néhány nap elteltével adventista testvéreink meglepődve tapasztalták, hogy a mi közösségünkből mindenki

részt vesz a biblia-foglalkozásokon. A Budakeszi A. E. Klub tagjai viszont felfigyeltek arra, hogy a mieink milyen összetartó és szeretetteljes közösséget alkotnak. Kérdezősködésükre szinte egyöntetűen ugyanazt a választ kapták: **a lelki békét és szeretetet Isten adja!**

Hamarosan fel is kértek bennünket, hogy egy délelőtti klubfoglalkozás keretében ismertessük a tábor résztvevőivel csoportunk életét és tevékenységét. Örömmel vállaltuk ezt a nem könnyű feladatot, hiszen ez evangelizálási lehetőséget adott egy nem hívő közösség felé. De tudtuk azt is, hogy az isteni kegyelem működését, a sátáni megkötözöttségből való szabadulás csodáját – hitetlen ember számára – racionális, emberi fogalmakkal megmagyarázni nem lehet. Amire pedig nem vagyunk képesek, azt a Lélekre kell bíznunk...

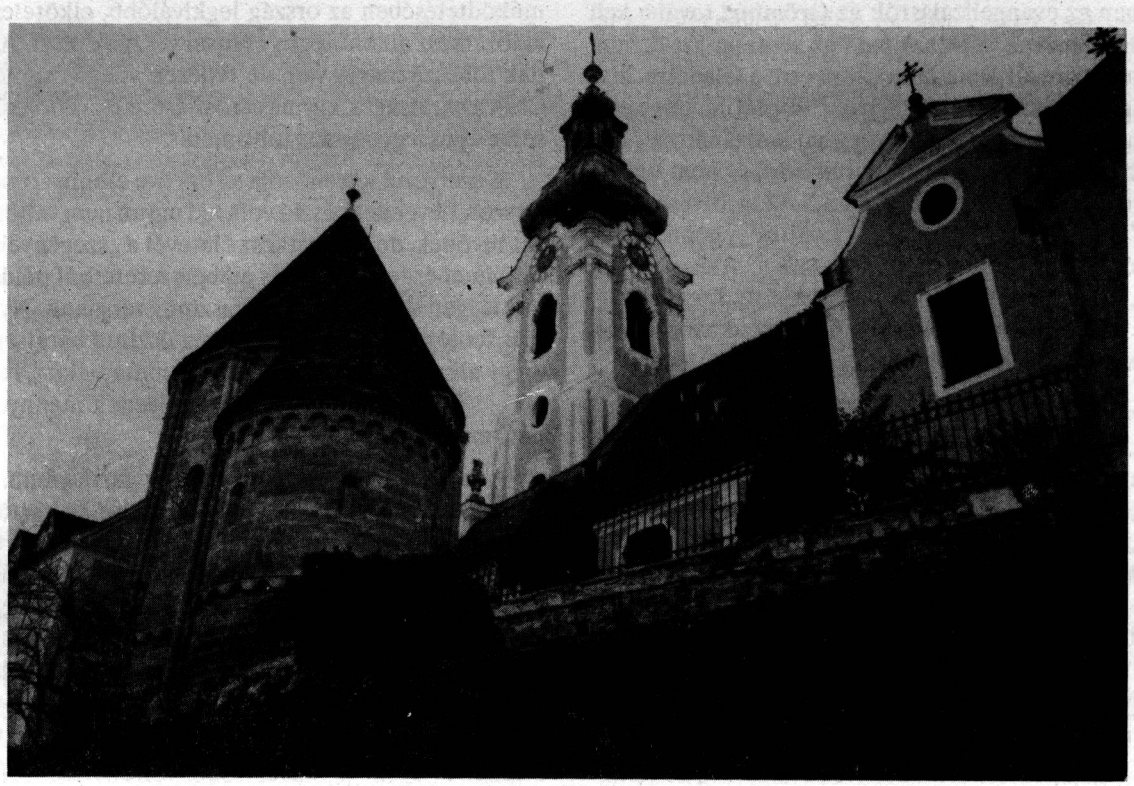
Imában készültünk fel a tanúságtételre Magdival. Csak a csoport megalakulását mondtuk el... Hogyan emelt ki minket Isten súlyos lelki válságunkból, és a kétségbeesés és a lázadás helyett békét adott szívünkbe, és egy karizmatikus közösségen keresztül árasztotta ránk szeretetét... pedig ezt semmivel sem érdemeltük ki. Ez adott indítást ahhoz, hogy továbbadjuk az Örömhírt azoknak a testvéreinknek, akik az alkohol rabságában szenvednek. Isten őket is ugyanúgy szereti, és nekik is felkínálja a szabadulás kegyelmét, csak el kell fogadniuk.

Arról már nem mi akartunk beszélni, hogy az a kis csoport, amely akkor – több mint hat évvel ezelőtt – a gyógyulás szándékával összejött, hogyan növekedett... és mostanra már egy gyógyító közösséggé formálódott.

„Kérdezzétek erről az itt lévő megszabadult társainkat" – javasoltuk, mert az ő szavaikat saját életük hitelesíti. De ők kérés nélkül – az Örömhírt boldogan továbbadva – vallották, hogy ebben a közösségben **a szeretet gyógyította meg őket**... és a hívő ember tudja, hogy Isten maga a Szeretet. Meglepett bennünket, hogy az A. E. Klub neves mostani elnöke – aki maga is gyógyult alkoholbeteg, és aki életét mások gyógyulásának az elősegítésére szentelte – kissé indulatosan tette fel azt a kérdést: „Hát akkor mondjátok meg, hogy ti most a csoportban téríteni akartok vagy gyógyítani?"

...És a Lélek megsúgta a helyes választ... „Engedd meg, barátom, hogy erre a kérdésre ne én válaszoljak, hanem az itt lévő betegtársaink, akik meggyógyultak." És mint a felbolydult méhkas, úgy zúdult a tanúságtételáradat. Csak úgy repesett a szívünk az örömtől.

„...Mi ebbe a közösségbe gyógyulni jöttünk – talán csak élő hit nélkül, vagy teljesen hitetlenül. Csak azt éreztük, hogy itt elfogadnak bennünket olyannak, amilyenek vagyunk. És szeretet kaptunk, pedig ezt az érzést szinte már teljesen elfelejtettük... Magunk sem értjük, hogyan történt, de az alkohol már nem része az életünknek... Amit nem tudott megtenni hat vagy nyolc elvonókúra, azt megtette a szeretet, amely ebből a közösségből áradt felénk... Megjártam az elmegyógyintézetet is, pedig nem az elmém volt beteg, hanem a lelkem... És aki megéli a szabadulást, az előbb-utóbb eljut Istenhez is... Van visszaesés is, hisz az alkohol egy a bűnök közül. De tudjuk, hogy van kiút, csak nem szabad elszakadni a közösségtől, ahová mindig szeretettel várnak, és ahol csak a Tiszta Forrásból lehet inni..." A tábor adventista vezető lelkésze őszinte örömmel mondta: „Bélám, titeket a jó Isten küldött ide közénk, hogy kovász legyen ez a kis

csoport." Hazatérésünk után megtapasztaltuk, hogy milyen csodálatos érzés kovásznak lenni. Mert hétről hétre egyre több testvérünk látogat el hozzánk a Budakeszi A. E. Klubból, pedig nem kis távolságra vannak Rákospalotától. Olyan meghitt és baráti velük a kapcsolatunk, mintha már évek óta köztünk lennének. És amikor a kihúzott igekártyákat felolvassák, öröm látni és érezni a megrendülést, vagy a csak tanácstalan csodálkozást, hogy mennyire személyre szóló az üzenet...

A kapcsolódó másik eseményről már csak röviden szólok. Az elmúlt csütörtökön mi is hivatalosak voltunk a Budakeszi A. E. Klub huszonöt éves jubileumi ünnepségére, ahol megemlékeztek az alapító, Levendel László halálának egyéves évfordulójáról is. Rendkívül ünnepélyes külsőségek között jelen voltak az ország legtekintélyesebb szakmai kiválóságai, valamint a Kormány és a művészeti élet neves személyiségei. Mindannyian valamilyen formában támogatói az A. E. Klubnak. ...És ott ültünk köztük mi is, néhányan a közösségünkből, akiknek sem a szakmai felkészültségünk, sem a szakmai tapasztalataink nem mérhetők hozzájuk...

Szinte belémhasított a megdöbbentő gondolat, hogy ebből a klubból hozzánk jönnek valamit eltanulni. Ahogy ők mondják, nem tudják mi az, ami olyan vonzó a mi közösségünkben, egyszerűen csak jó velünk együtt lenni és jó lenne hazavinni ennek a titkát. Azt hiszem, ezt nem kell nekik magyarázni. Ha nyitott szívvel hallgatják az Igét, majd rájönnek maguktól is... **„Mert a Lélek ott fúj, ahol akar."**

Nagy Béla

KARIZMATIKUS SOROZAT a Marana Tha sorozaton belül

Az Emmausz közösség Alapítványa új sorozatot indít, amely kifejezetten a karizmatikus adományok gyakorlásáról szól. Ezzel szeretnénk elmélyíteni azt a lelkületet, amely az adományokban nem különlegességet, csillogást keres, hanem szolgálatot. Mert hiszen az Úr az „Egyház javára" adja azokat, tehát ebben a szellemben is kell gyakorolni. Hibásnak tartjuk azt a megoldást, amely kezdetben nagy örömmel fogadja egy-egy karizma megnyilvánulását, utána nem törekszik az imádság és önmegtagadás eszközeivel azt kibontani, sőt, mikor jönnek egy-két hónap után a próbatételek – ami törvényszerű –, meg nem értés, támadás, akkor abba is hagyja annak gyakorlását. Így elvész az „Egyház java", amire az Úr szánta a karizmát. A szeretet útja mindig keresztút. Csak akkor növekszik bennünk a szeretet, ha mindig jobban készek vagyunk meghalni önmagunknak (Lk 9,24). A karizma lényegében a szeretet egyik csodája. Kibontakozása attól függ, hogy kész vagy-e meghalni önmagadnak.

1. A sorozat első kötete: **McDonnel: Szítsátok fel a lángot.** A szerző bencés teológus, aki az egyházatyák írásaiból kimutatja, hogy a Szentlélek-keresztség mennyire hozzátartozott a keresztény beavatáshoz az első századokban. A jelenkori Lélek-keresztség a gyermekkori érvényes keresztség megújítása. Tudatos elfogadása a Szentléleknek és önmagunk alárendelése Istennek, ami a kereszténység lényegéhez tartozik. 2. Második kötet: **Linda Schubert: 5-perces csodák.** A szerző derűs szívvel ajánlja fel a gyógyító imát mindenkinek, akivel csak találkozik. Arra bátorít, hogy merjük legyőzni félénkségünket és amikor egy problémáról hallunk a mindennapi életben, akkor ne zárjuk le a beszélgetést mások bántó szidalmazásával, vagy kesergéssel, hanem ott közvetlenül akár a metró megállóban vagy a presszóban kérjük az Urat szabadon fogalmazott imával, hogy gyógyítsa meg a helyzetet és csalódott testvérünket. 3. Harmadik kötet: **R. DeGrandis S.J.: A nyelvek adománya.** Az imaformák egyik legszebb megnyilvánulása a dicsőítő ima. Már az ószövetségi zsoltárokban is sok olyat találunk, amely szinte felemeli az ember szívét a dicsőítés lendületében. A nyelvek imája a dicsőítő ima egy formája. A jezsuita szerző elmondja, hogyan lehet elnyerni és gyakorolni. Mühlen és Iragui professzorok rövid tanulmányai egészítik ki a nyelvek imájának a leírását. 4. Negyedik kötet: **Benedict M. Heron: A Katolikus Karizmatikus Megújulás.** Heron atya bencés szerzetes. Már a karizmatikus megújulás kezdetén bekapcsolódott a Szentlélek sodrásába. Tanításával sokat segített a megújulás imacsoportjainak. Rövid írásában összefoglalja a megújulás gyümölcseit, ugyanakkor ír a Szentatya és a püspökök véleményéről is. 5. Ötödik kötet: **B. Bedard: Merre menjek Uram?** Kiegészíti az előző kötetet. Bedard atya a Kanadai Katolikus Karizmatikus Megújulás elnöke és örömmel fogadta, hogy magyarul is kiadják ezt a kötetét. Leírja benne saját megújulását és segítséget ad a megújulni szándékozóknak, hogyan kezdjék el a Szentírást olvasni és az adományokat hogyan kell gyakorolni.

Ezeken kívül még öt kötetet tervezünk, melyek a kiengesztelődésről, lelki növekedésről és más karizmatikus súlypontokról szólnak.

Katona István

KATOLIKUS KARIZMATIKUS MEGÚJULÁS – AZ EGYHÁZ SZÍVÉBEN?

(II. rész) A február-márciusi számban elkezdtem megvizsgálni, hogy mi is valójában a katolikus karizmatikus megújulás, ebben a cikkben pedig azzal szeretném folytatni, hogy megtudjuk, mit gondol és mond róla az Egyház.

A legtöbb ember ismer valakit, akinek az élete jóra fordult, miután kapcsolatba került a karizmatikus megújulással. Sokak Jézus Krisztusba vetett hite személyessé és élővé lett, és felfedezték a Szentlélek erőteljes jelenlétét. Néhányan érzelmi, fizikai gyógyulást éltek át. Mások visszatértek az Egyházba és új szolgáló élet mellett kötelezték el magukat. Sokan pedig elsőre megértették az Evangélium alapvető üzenetét. Rámutathatunk azokra az ezrekre is, akik rendszeres imára gyűlnek össze, vagy a dinamikus új közösségekre, és a világszerte születő különleges szolgálatokra. Sok jó eredmény – mondhatnánk jó gyümölcs – született tehát. Mindezek fényében mi az Egyház vezetőinek hivatalos álláspontja a karizmatikus megújulásról? A továbbiakban rövid válogatást közlünk a számtalan hivatalos megállapításból.

AZ ELKÖTELEZETT KÖZÖSSÉGEK KÜLDETÉSE

A Világiak Pápai Tanácsa 1990 novemberében hivatalosan is elismerte az Elkötelezett Közösségek Katolikus Szövetségét, mint a keresztény hívek magántársaságát és az alábbi reményét fejezte ki:

„A Világiak Pápai Tanácsa reméli, hogy az elismerés növeli a karizmatikus megújulás gyümölcseit, amely a II. Vatikáni Zsinat utáni időszakban kétségtelenül hozzájárult ahhoz, hogy az Egyház minden szintje teljesebben tudatában legyen és elfogadja a Szentlélek jelenlétét és cselekedeteit."

A NEMZETKÖZI TANÁCS MUNKÁJA

1993 szeptemberében a Világiak Pápai Tanácsa elrendelte az ICCRS (Nemzetközi Katolikus Karizmatikus Megújulás Szolgálata), mint a világ karizmatikus megújulását támogató szerv, elismerését jogi személyként és rendeletileg jóváhagyta alapszabályát, az alábbi szavak kíséretében:

„Sok jel van a világban, amelyek által megláthatjuk a Lélek gyümölcseit. Áramlatok, mozgalmak és tanúságtételek újítják meg a hierarchikus és karizmatikus ajándékokra épült Egyház közösségét és küldetését. Ezek között van a Katolikus Karizmatikus Megújulás vagy Megújulás a Szentlélekben és az ebből származó újfajta közösségi formák."

KARIZMATIKUS MEGÚJULÁS A HELYI EGYHÁZBAN

1993-ban az Ír Püspöki Konferencia pozitív hangú nyilatkozatot tett közzé a Katolikus Karizmatikus Megújulásról. Ebben szerepel az alábbi bekezdés:

„Az ír püspökök számos gyümölcsét láthatták a karizmatikus megújulásnak az elmúlt húsz évben. Ezrek találtak mélyebb elköteleződésre Krisztus iránt, mély szeretetre a Szentírás iránt, meg tudtak nyílni a Szentlélek ajándékai felé, megkapták az elmélyült imádság ajándékát – beleértve a spontán imáét –, jobban megértették az Eucharisztiát és az Egyházat, és gyümölcsöző szeretetet kaptak fivéreiktől és nővéreiktől."

A SZENTLÉLEK AJÁNDÉKAINAK FONTOSSÁGA

1993 június 24-én és 1994 március 16-án II. János Pál pápa a nyilvános heti audienciáján beszélt a karizmatikus ajándékokról. Felhívta a figyelmet a karizmákra, mint az Egyház mindennapi életéhez tartozó ajándékokra, és rámutatott, hogy sok karizma elsődleges és fő célja nem azok személyes megszentelődése, akik kapták őket, hanem mások és az Egyház szolgálata.

HOZZÁJÁRULÁSUNK AZ EGYHÁZ KÜLDETÉSÉHEZ

1992 március 14-én a karizmatikus megújulás 25. évfordulójának tiszteletére adott audienciáján II. János Pál pápa azt mondta:

„Amint ünneplitek a katolikus karizmatikus megújulás kezdetének 25. évfordulóját, örömmel csatlakozom én is, Istennek hálát adva a számtalan gyümölcsért, amelyet a megújulás hozott az Egyház életébe. A II. Vatikáni Zsinatot követően a megújulás megjelenése a Szentlélek különleges ajándéka volt az Egyház számára."

A fenti példák csupán pillanatfelvételek az utóbbi években tett hivatalos megállapításokból. Még számtalan mást lehetne idézni. Nem azért esett a fenti néhányra a választásom, hogy megpróbáljam megvédeni a kariz-

matikus megújulást, és nem is azt állítom, hogy minden tökéletes, hanem megpróbáltam megmutatni, hogy az Egyház hogyan érzékeli és értelmezi a megújulást és hívását. Ha megnézzük, mi hangzott el nyilvánosan VI. Pál pápától, II. János Pál pápától, a Pápai Tanácsoktól és a püspöki konferenciákon, láthatjuk, hogy a karizmatikus megújulást méltató értékelésükben számos kulcsterület felvetődik.

A KARIZMATIKUS MEGÚJULÁS ÉRTÉKELÉSE

Az Egyház meglátása szerint azok, akik részt vesznek a karizmatikus megújulásban, úgy tűnik:

- jobban tudatában vannak a Szentlélek tevékenységének,
- mélyebben elköteleződnek Jézus Krisztusnak,
- teljesebben kívánják megélni keresztény hivatásukat,
- értékelik és elfogadják a karizmatikus ajándékokat,
- növekvő vágyat éreznek a Szentírás olvasására,
- imádják az Eucharisztiát,
- elköteleződnek az imádságos élet mellett,
- személyes megszentelődésre törekszenek,
- újfajta közösségi életformákat alakítanak ki,
- elköteleződnek az apostoli tevékenység mellett,
- hajlandók tanúságot tenni hitükről és másokat evangelizálni,
- szeretik egymást,
- hűek az Egyházhoz,
- a helyi Egyházban kívánnak szolgálni, hogy ott virágozzanak, ahova el lettek ültetve.

Lehetne folytatni, de a lista így is buzdító. Az Egyház meglátta az utóbbi 25 évben termett jelentős gyümölcsöket és azt mondja, hogy a karizmatikus megújulás hívása abban áll, hogy megteremjük ezt a gyümölcsöt az egyének és a helyi Egyház életében. Hol tartunk tehát?

Charles Whitehead

VEZETŐKÉPZÉS

— Közös elképzelés kialakítása —

— Tanítási vázlat —

A. A közös belső látás elemei
B. Néhány világos definíció
C. Kérdések a belső látás (vízió) megkülönböztetésével kapcsolatban

Az első mellékletben Nikol Baldacchino a vezetők jó döntéshozatalának fontosságáról beszélt. Rámutatott négy általánosan elterjedt rossz döntésre:

1. Imaélet elhanyagolása
2. Vezetés enélkül
3. Mások motiválásának hiánya
4. Tanulási készség feladása

A második mellékletben kifejtettük első témáját az imádságról. Most második mondanivalójáról, a belső látásról (lelki szemléletről) fogunk beszélni. Évekkel ezelőtt meglátogattam egy imacsoportot, ahol rengeteg feszültség volt. Egyesek úgy érezték, hogy a csoportnak többet kellene dicsőíteni és jobban kellene használni a Szentlélek karizmatikus ajándékait. Mások úgy gondolták, több Biblia-tanulmányozásra lenne szükség. Megint mások mindenki mást felbosszantottak, mert túl sok megosztást akartak. Megtanultam, hogy a feszültséget a megkülönböztetés tárgyává tegyem. Megkérdeztem őket: „Karizmatikus imacsoport, Biblia-tanulmányozó csoport vagy megosztó csoport vagytok?" Azt válaszolták: „Keverék vagyunk." Erre azt mondtam: „Nem tudom, mit akar Isten, hogy mi legyetek, de azt tudom, azt nem akarja, hogy keverék legyetek" – mert a különböző elvárások feszültséget okoznak. Jézus sikerének alapvető oka az volt, hogy mennyei céllal érkezett. Világos, egyértelmű szellemi elképzelés birtokosa és hirdetője volt. Közös elképzelés nélkül, amellyel mindenki határozottan egyetért, az imacsoport vezetője azzal a problémával találhatja szemben magát, hogy céljaik keresztezik egymást... és egyre több feszültség keletkezik a csoportban.

— A közös belső látás elemei —

Ha nincs mennyei látomás, az emberek elvesznek, szétszélednek és demoralizálódnak (lásd Péld 29,18).

Mi az a belső látás? A belső látás az Úr hívása egy különleges életformára vagy szolgálatra. Egy módja az

Evangélium megélésének. Egy irányvonal, amely felé a csoportnak haladnia kell. Ha egy imacsoport meghatározza a belső látását, azt határozza meg, hogy reményei szerint Istennek mi az akarata vele. A közös belső látásnak két összetevője van: az identitás tisztázása és a küldetés tisztázása. **Az identitás tisztázása** tudatosítja a csoportban, hogy kik ők és ez az egység és a növekedés kulcs fontosságú eleme is. Gyakran probléma keletkezik a vezetők között, amely legnagyobb erőfeszítéseik hatására sem akar megoldódni, mert a probléma nem személyi eredetű (szív egysége), hanem a belső látással kapcsolatos (értelem egysége). **A küldetés tisztázása** azt tudatosítja a csoportban, hogy miért vannak, és ez a szolgálat iránti elköteleződés kulcseleme. Közös belső látásunk elég jelentős és elég világos kell legyen, hogy elköteleződést eredményezzen. Senki nem fog feladni dolgokat, hacsak nem látja, hogy van miért.

— Néhány világos definíció —

A közös belső látás megszületéséhez tisztázni kell néhány lényeges definíciót. Az alábbiakban különböző fajta csoportok leírása található:

Bibliatanulmányozó csoport – Azért gyűlnek össze, hogy a Biblia ismeretében növekedjenek. Ez jelentheti azt, hogy van egy képzett ember, aki beszél a Biblia különböző aspektusairól és ezt kérdések és vita követi; de azt is jelentheti, hogy a csoport egy könyvet (Biblia-magyarázatot) használ a Szentírás tanulmányozásához.

Közbenjáró imacsoport – Elsősorban azért jönnek össze, hogy a világ és az Egyház szükségleteiért kérjék az Urat.

Megosztó csoport – Azért találkoznak, hogy megosszák hitüket és életüket, hogy támogatást és buzdítást kapjanak kereszténységük megéléséhez.

Karizmatikus imacsoport – Mivel különösen karizmatikus imacsoport vezetők képzésére összpontosítunk, ezt a definíciót teljesebben szeretném kibontani. A karizmatikus imacsoport különleges hivatása, hogy látható módon reprodukálja a Pünkösdöt a mai Egyházban. Először is azt hiszem, különbséget kell tenni az imacsoport, vagy imaközösség és az imatalálkozó között. Az imacsoport (közösség) átfogó elnevezése a vezetők csoportjának, az elkötelezett tagoknak és ezen testvérek különböző összejöveteleinek. Az imatalálkozó az imacsoport egyik rendszeres evangelizációs eseménye.

Egy érzékeny karizmatikus imacsoportnak öt lelki ismertetőjele van: 1. **Hatékony bevezetés a keresztény életbe:** folyamatosan tudatosítania kell az emberekben, hogy Jézus Krisztus személyes Uruk és Megváltójuk, imádkozik az emberekért, hogy megkapják a Szentlélek-keresztséget és bekapcsolja őket Krisztus testébe, hogy növekedjenek. 2. **Karizmatikus ajándékok elfogadása és alkalmazása:** a karizmatikus imacsoport tagjainak folyamatosan kell imádkozniuk azért, hogy a Szentlélek karizmatikus ajándékai megnyilvánuljanak életükben és a csoport által evangelizált emberek életében. A karizmatikus ajándékoknak – mint pl. a nyelvek adománya, próféfálás, gyógyítás, tanítás, pasztorálás, prédikálás – látható és hallható módon kell működniük az imacsoport összejövetelein. 3. **Érett lelki élet fejlődése:** a karizmatikus imacsoportnak segítenie kell az embereknek Jézus mélyebb megismerésében és abban, hogy növekedjenek a Szentlélekben. Kemény lelki táplálékkal kell táplálnia a tagokat, a Biblia tanításával. Sok ember elveszti a pünkösdi tüzet, mert nem ismeri fel, hogy a felkenetést a tisztulás ideje követi és ez a lelki növekedés természetes velejárója. 4. **Testvérekként együtt növekedni:** a karizmatikus imacsoport hosszú életének titka, hogy a csoport tagjainak legyen lehetőségük arra, hogy összejöjjenek és megismerjék egymást testvérként. A megosztó csoportok sokak által kívánt buzdítást, támogatást nyújtanak és személyes szolgálatot teljesítenek. Időnként a vezetőknek rá kell szólni azokra, akik túl hosszan osztják meg élményeiket egy imatalálkozón. Útmutatást nem adunk a megosztáshoz. 5. **Események és küldetés:** a karizmatikus imacsoport erős küldetéstudattal és a küldetés világos ismeretével kell hogy rendelkezzen, hogy a Szentlélek-keresztség által elősegítse a Pünkösd személyes megtapasztalását. A karizmatikus imatalálkozó a karizmatikus csoport legáltalánosabb evangelizációs eseménye. Egy dicsőítéssel és imádással, a Szentlélek ajándékainak megtapasztalásával, Isten szavának helyes hirdetésével és közbenjáró imádsággal egybekapcsolt imaösszejövetel még mindig az evangelizáció leghatékonyabb eszköze.

A karizmatikus imacsoportnak más kreatív módokon is meg kell tudni szólítani az embereket – férfiak találkozója reggelivel egybekötve, asszonyok találkozója ebéddel egybekötve, családi Élet a Lélekben szeminárium, evangelizáció családlátogatás által, lakáshoz kötöttek és bebörtönzöttek szolgálata, stb. Ezek a világos definíciók segítenek a közös elképzelés alapjainak lerakásában, de ez csak a kezdet. Ha közös elképzelést akarunk kialakítani, vágyat kell ébresztenünk magunkban Isten elképzelése iránt, majd be kell fogadni Isten tervét a csoport számára.

— Kérdések a belső látás (vízió) — megkülönböztetésével kapcsolatban —

1. **Múlt:** Miért kezdtünk el találkozni: Isten adott-e világos útmutatást az irányváltoztatásra, amellyel mindannyian egyetértettünk? Vagy mi magunktól változtattunk útirányt?

2. **Jelen:** Milyen csoport vagyunk? Mennyire fontos a csoport? Csatlakoznak hozzánk új tagok?

3. **Jövő:** Mi Isten útja számunkra? Milyen változtatásokat kell végrehajtanunk, hogy ott legyünk, ahol Isten akar látni minket?

(ICCRS Newsleuerből)

TARDIF ATYA ROTONDOBAN

Jézus „összehívta a tizenkét apostolt, erőt és hatalmat adott nekik az ördögök fölött és a betegek gyógyítására. Aztán szétküldte őket, hogy hirdessék Isten országát és gyógyítsák meg a betegeket" (Lk 9,1-2).

A fenti idézet szolgált mottóul az október 3-7-ig San Giovanni Rotondoban megtartott Nemzetközi Katolikus Karizmatikus Megújulás világkonferenciájához, amelyen két magyar küldött is résztvett. Már az érkezéskor megtapasztaltam azt a szeretetet és egymásra figyelést, amelyet az apostolok annak idején egymás között gyakoroltak. Kimondhatatlan élmény volt olyan testvérekkel találkozni, akik habár a világ különböző részeiből érkeztek, szolgálatukban ugyanazokat az örömöket és bánatokat élik meg, mint mi. Ugyanaz a Szentlélek működik Gabonban, Brazíliában, Svédországban, mint akár Izraelben, és ennek a tüzes, élő egységnek a bizonyossága tükröződött minden arcon. Összesen hatszázan érkeztünk 72 különböző országból, mind lelkes hordozói a Szentlélek lángjának. A konferencia témája Krisztus gyógyító ereje volt, valamint a gyógyulásért való ima, illetve ennek feltételei és gyümölcsei. Azért gyűltünk össze oly sok tájról, hogy hálát adjunk az Úrnak mindazért, amit Tőle kaptunk, hogy együtt imádkozzunk, tapasztalatokat cseréljünk, tanuljunk egymástól és mindenek felett hogy növekedjünk és munkálkodjunk eme életátformáló szolgálat mélyebb megértésén és beteljesítésén. Hol találhattunk volna erre alkalmasabb helyszínt San Giovanni Rotondonál, amely oly sok éven át volt Padre Pio otthona!?

Minden nap dicsőítéssel kezdődött, igazi karizmatikus dalokkal, melyhez hozzáadódott az olasz zenészek temperamentuma. Eredmény: tüzes lelkű egység, amelyben valószínűleg minden ördög pecsenyére sült. Emiliano Tardif atya tartotta a első előadást a „Szentségek és a gyógyulás" címmel. Hangsúlyozta, hogy a gyógyító imának mindig együtt kell járnia az Evangélium hirdetésével. Beszélt gyógyulásokról, amiket Jézus a keresztség, a bűnbánat és a betegek szentségén keresztül ajándékozott gyermekeinek. Rendkívüli fontosságú – számomra talán a legfontosabb – a mindennapos találkozás Jézus Krisztussal az eukarisztiában. Ugyanakkor az atya azt is kiemelte, hogy „tudatosítanunk kell magunkban a szenvedés értékét." Szentségimádás és ebéd után Dr. Philippe Madre tanítását hallgattuk. Témája „A gyógyulásért imádkozó életszentsége." Csak egy pár dolgot emelnék ki. Szükséges, hogy a gyógyító szolgálatot végző testvéreknek is legyen lelki vezetőjük. Különösen fontos ez, hogy elkerüljük az ilyen szolgálat során esetlegesen jelentkező kísértéseket. Néhány példa: büszkeség, fáradtság, egykedvűség, hatalomtudat és érzet, abban hinni, hogyha igazán akarom, meggyógyul az illető, valamint az érzelmi kísértés. Ami a többi előadást illeti, nem értéktelenségük, hanem helyhiány miatt maradnak ki ebből a beszámolóból. Felejthetetlen élmény számomra az az este, amikor a Padre Pio téren gyűltünk össze egy énekes evangelizációra. Dicsőítés után párokban imádkoztunk az ott összesereglett emberekért. Őszintén meglepett az a nyíltság, bizalom és természetesség, amellyel a kézrátételes és a nyelveken való imát fogadták. Igaz, Pio atya jelenléte során hozzászoktak nem megkérdőjelezni az ima gyógyító erejét. Akkor este és más napokon is sokan nyertek gyógyulást a Szentlélek által: süketek – köztük egy pici lány is –, térd, váll, gerinc problémával küszködők, valamint jópár rákbeteg is. Dicsőség az Úrnak! A konferencia utolsó napját Foggiában töltöttük. A stadionban 25 ezer keresztény gyűlt össze, sokakat úgy hoztak tolószékben. A hangulat határozottan forró volt, persze nem kizárólagosan a tűző napnak köszönhetően. Az előadásokat Tardif és Cantalamessa atyák tartották, az egész nap maga egy hatalmas, gigantikus dicsőítés volt. A nap végén rengetegen meggyógyultak Szentségimádás közben!

IMA GYÓGYULÁSÉRT (napi használatra)

Egész életemben megtapasztaltam szeretetetedet és irgalmadat, Úr Jézus. Dicsőítelek Téged! Amikor szeretetedre gondolok, amellyel szenvedtél és meghaltál értem, amikor látom sugárzó örömödet, amellyel feltámadtál a halálból, szívem megtelik a kívánsággal, hogy mindörökké dicsőítselek és áldjalak. De én, Uram, még többet kérek. Mindketten tudjuk, hogy sebzett vagyok. Bűneimben és mások bűnei által a gonosz valósága érintett meg. Uram, gyógyítsd be ezeket a sebeket! A Te kegyelmed által most ellene mondok minden engem és másokat illető megbántottságnak és sértődésnek. Teljes szívemből megbocsátok mindenkinek, aki valaha is bármilyen módon fájdalmat okozott nekem és kitartóan imádkozom értük Hozzád. Jézus, csatlakozom ahhoz a mérhetetlen megbocsátáshoz, amellyel meghaltál és a Te szeretteddel szeretem mindazokat, akikkel életemben találkozom. Ugyanazzal a szeretettel és kedvességgel ölelem őket magamhoz, amellyel Te szereted őket. Eléd helyezem mindannyiukat, Uram, hogy áldásodat és szeretetedet kiáraszthasd rájuk. Add nekem szeretetedet, melynek tüze életem minden megbántottságát elemészti. Gyógyíts meg, Uram! Szeretlek és egyre jobban akarlak szeretni! Hála és dicsőség a Te nevednek mindörökkön örökké! Amen.

Magyar Judit
főiskolai hallgató

ISTEN SZERETET-MISZTIKÁJA

Amikor a liturgikus naptárban a mai igét megnéztem, egy mondat megérintette a szívemet. *„Vessétek föl a szívetekbe ezeket a szavakat: Az Emberfiának emberek kezére kell kerülnie."* Ez valójában mindannyiunkra és minden közösségre igaz.

Eljön az az idő, amikor Isten minden közösséget kiszolgáltat az őt körülvevő viszonyoknak, hogy kipróbálja, mire képes ez a közösség és hogyan él.

Ismerek olyan testvért, aki két-három évenként mindig új közösségbe megy, új lelkiségi irányzatokhoz, mert két-három évenként úgy érzi, hogy máshol találja meg hivatását. Amikor ez a felismerés újra feledésbe merül, azt gondolja, hogy mégsem ez az ő útja. Ezért két-három évenként vándorol tovább, mert egyszerűen nem tudja letenni életét egyik közösségben sem.

Egy jó hasonlatot szeretnék mondani: ez olyan, mint a faszén-égetés. Ezt úgy csinálják, hogy a fahasábokat összerakják, alágyújtanak és azután az egészet sárral betapasztják, hogy sehol se látszódjon a tűz. Ha jól csinálják a dolgot, akkor belül még sokkal magasabb hőfokon és izzáson faszén keletkezik. Ha levegőt kap, akkor az egész elhamvad. A mi életünkre vonatkozóan a gonosz lélek mindent megtesz annak érdekében, hogy jól betapassza sárral az arcunkat, hogy semmi se látszódjon belőle az ég világon... és van, amikor ez sikerül is neki. Ha van bennünk belső tűz, ha merünk hinni Istenben és merjük Neki odaadni magunkat, akkor ebből egy sokkal nemesebb anyag keletkezik.

Most hadd mondjam el, hogy amikor megérkezik a közösségünkbe egy fiú vagy egy lány – akiről úgy tűnik, hogy ott is akar maradni –, már az elején valamilyen probléma adódik. Azt gondolom, ezt mindannyian ismeritek... Nem jó neki az időpont, amikor járni kellene... Kiderül, hogy pénteken vagy szerdán, amikor az összejövetel van, apukája, anyukája, felesége, férje, gyermekei biztos, hogy erre az időpontra szerveznek be rendszeresen valami olyat, amiről eddig szó sem volt, de mostantól kezdve élet-halál kérdése, hogy azon részt vegyen... Most már azt szoktam mondani, ha jön valaki, akiről úgy tűnik, hogy közöttünk is szeretne maradni, hogy: „...jól figyelj, mert jövő héten pénteken neked biztos, hogy valami olyan programod lesz, ami miatt nem jöhetsz el ide. Légyszíves mondj ellent neki."

Fel kell készítenünk azokat az embereket, akik közénk járnak, hogy rögtön a kezdet kezdetén lesz egy csomó minden, ami el akarja majd csalni őket. Ki akarja lopni a sátán ezt a magot a szívükből, nehogy jó termést hozzanak. Nekünk pedig meg kell tartanunk ezeket az embereket, és ez nem megy máshogy, csakis **szeretetben.**

Minden közösségnek – a miénknek is – az egy kicsit a problémája, hogy „számmisztikában" élünk, azaz, hogy minél többen legyünk. Isten viszont szeretet-misztikában és ember-misztikában él. Neki minden egyes ember fontos! Nemcsak az a célja, hogy százezren legyünk, hanem az is, hogy az az ember, aki odajött közénk, megmeneküljön a gonosztól. Nagyon fontos, hogy egészen oda tudjunk figyelni erre az emberre. Sajnos, zseniálisak vagyunk abban, hogy elveszítsük az embereket... Nekem személyesen már több embert „sikerült" elveszítenem. Mondok néhány példát...

Volt például egy asszony, aki eljött közénk, és akinek nagy érzéke volt az Istenre, egyszerűen megérezte az Isten jelenlétét. Erre volt karizmája. Úgy érezte, hogy nagyon közel van az Istenhez... és ez igaz is volt. De volt egy probléma, az, hogy az életének valamely területén nem volt hajlandó változtatni.

Volt két férje, akiktől elvált, és akiktől volt egy-egy gyermeke, és ő egy harmadik emberrel élt együtt. Azt gondolta, hogy ez nem paráznaság, hiszen szeretik egymást és jól megvannak. Nem tudott bűnbánatot tartani életének ezért a területéért és nem is érezte ezt fontosnak. Azt mondta, hogy Isten őt így is szereti... Ez teljesen igaz! Igaz, hogy szereti őt Jézus, de a bűnét nem szereti!

Ezt nem értette meg, és úgy tűnik, mi sem tudtuk vele megértetni, hogyha ezt a bűnt meghagyja az életében, előbb-utóbb bajok lesznek belőle. Egyszer sikerült eljutnia odáig, hogy elment gyónni. Részt vett a Szentlélek-szemináriumon, amelynek végén gyónni kell. A pap viszont nem gyóntatta meg, mivel az első házassága egyházi volt, és most mással él... Azt mondta neki, hogy először is rendezze a dolgot. Igazából segítséget nem adott hozzá, hogy is lehet ezt rendezni. A vége az lett, hogy az asszony elment.

Az is fontos volt a számára, hogy gyermekeinek meg tudjon adni mindent. Ezért elhatározta, hogy a testével fogja megkeresni ezt az összeget... és most éppen ezt csinálja, ami egy tragédia!

Egy asszony, akinek volt érzéke az Istenhez, odáig jutott, hogy végül is a testét árulja. Hogy lehet elviselni azt, ha eljön hozzánk egy asszony és így végzi?

Egy másik testvér nagyon érzékeny és sebzett lélek volt, aki gyermekkorától kezdve különböző problémákat hordozott magában. Ő is eljött közénk, és úgy tűnt, hogy elfogadta Istent. Kigyógyult az alkoholbetegségből és leszokott a dohányzásról... és látszott rajta a változás. Nagyon büszkék voltunk rá! „Nahát, még ilyet, ez aztán a közösség!" Volt azonban egy kis probléma: azt szerette volna, ha reggeltől estig foglalkozunk vele. A fiú összetalálkozott egy természetgyógyásszal, aki kielégítette ezt

az igényét az első hónapokban. Megengedte neki, hogy mindennap elmenjen hozzá, bármikor szívesen fogadta őt, még meg is gyógyította... sőt már ő is gyógyíthatott. Mindezzel kielégítette összes lelki vágyát, ami ebben a fiúban volt. A dolog vége azonban az lett, hogy a fiú idegszanatóriumba került... Most is ott van, ott ápolják, míg felesége és két kisgyermeke otthon van. Addig gyógyították és addig mondták neki, hogy ő is gyógyíthat, és addig gyógyította már ő is a virágokat, az állatokat és mindenkit maga körül – és sugározta az „energiát" az utcán menve –, mígnem törékeny élete összeroppant.

A kérdés az, hogy mit lehet ilyenkor tenni? Egy dolgot: imádkozni és bízni Istenben, hogy nem véletlenül hozta ezeket az embereket hozzánk. Nem azért, hogy magukra hagyjuk őket, hanem azért, hogy mindenféle körülmények között gondot viseljünk családjukra, és odavigyük őket Isten elé. Ő mindig kimunkálja azt a helyzetet, amelyben lehetővé válik, hogy hozzánk vagy máshoz visszatérhessenek. Hiszen, ha valaki az én szívemben van, én pedig az Istennél vagyok, akkor ez a valaki is Isten szívében van, mert én magammal odacipeltem őt is. Így hát állandó perlekedésben kell élni Istennel... ezekért az emberekért! Ez olyan, mint egy öreg ház, amit mi szeretnénk tatarozni, de Isten azt mondja, hogy le kell bontani... és mi ellenkezünk Vele. Azonban elkezdenek a kövek szétesni... Egészen kétségbe esünk attól, hogy omlik le, amit csináltunk, amibe erőt fektettünk, amit szépítettünk, csinosítgattunk. Egyszerűen szükség van erre. Isten ezeket a köveket megtisztogatja, az egyiket egy kicsit félre rakja, a szélre teszi, a másikat pedig középre... és egyszer csak egy szép új házat épít belőle. A malter közé beragaszt kis szúró dolgokat, amiket benne cipelünk az életünkben.

Valamilyen módon mindannyiunknak keresztül kell mennie egy ilyen tisztuláson, hogy tiszta kövek lehessünk, amit Isten újra összerak. Hogyha nem bíznánk abban, hogy Isten újra összerakja ezeket a köveket, akkor tulajdonképpen elég nagy bajban lennénk. Mi azonban bízunk Istenben, és abban is, hogy Ő végül is ezt összerakja. A lényeg az, hogyha most kiszolgáltatottak vagyunk és megpróbáltatások érnek minket, vagy ha éppen úgy érezzük, hogy imacsoportunk kicsit szétesett, a megoldás az, ha előre menekülünk, hiszen akkor biztos, hogy előbb vagy utóbb kikerülünk abból a sötétségből, amiben benne vagyunk.

Sipos Gyula

EGY IMÁDSÁGOS ÉLET

Allan Panozza 1933-ban született Geolongban, Dél-nyugat Melbourne-ben, Ausztráliában. Apai ágon olasz, anyai ágon skót és ír ősök leszármazottja. Mindkét szülő odaadóan gyakorolta katolikus hitét és Allan az Egyház szentségi élete iránti szeretetben nőtt fel. 1957-ben Allan feleségül vette Carmelt. Három fiuk, két lányuk és 11 unokájuk van. 27 éves üzleti pályafutása során az egyik legnagyobb nemzetközi mélyhűtött élelmiszereket gyártó vállalat vezérigazgatója lett Ausztráliában.

A Katolikus Karizmatikus Megújulásról az egyik szomszédos plébánián hallott, de nem érezte magáénak és került mindenfajta kapcsolatot. Egyik este a plébános meghívta Carmelt egy találkozóra, amelyről kiderült, hogy az egy Szentlélek-szeminárium. Az Úr rejtélyesen dolgozik, és mivel a pap Carmelt és nem őt hívta meg, Allan egy kicsit sértve érezte magát és elment Carmellel a szemináriumra a következő héten. 1978 februárjában Allan és Carmel részesültek a Szentlélek-keresztségben és 1983-ban Allant megválasztották a Katolikus Karizmatikus Megújulás elnökének Melbourne-ben. Allan 1985 óta főállásban dolgozik a Katolikus Karizmatikus Megújulásban. Jelenleg az Ausztrál Nemzeti Szolgálati Bizottság elnöke és 1991-ben csatlakozott az ICCRS Tanácshoz, mint Óceánia megújulásának képviselője.

Allan szolgálatot teljesített egész Ausztráliában és számos tengeren túli országban. Különleges odaadást tanúsít az Oltáriszentség iránt és erősen támogatja az örökimádás gyakorlását. Saját plébániáján 4 éve van egy örökimádó kápolna. Sok szemináriumon és konferencián tanít az Eucharisztia, az Ige és a Szentlélek ajándékainak fontosságáról Krisztus testének felépítésében.

Allan hiszi, hogy a Megújulást úgy kell értenünk, ahogy II. János Pál pápa megfogalmazta, azaz *„az Egyháznak adott kegyelemként"* és kiváltságosnak kell éreznünk magunkat, hogy mindegyikünket az Úr választott ki, hogy Őt szolgáljuk és erre képessé tett minket Szentlelke kiárasztása által. Allan hozzáfűzi: *„Úgy tűnik, mintha üzleti pályafutásom évei csupán előkészítésül szolgáltak volna ahhoz a munkához, amelyre az Úr most elhívott, amikor kiválasztott, hogy mélyebben megtapasztaljam hatalmát és szeretetét."* ◆

A KATOLIKUS KARIZMATIKUS MEGÚJULÁS NEMZETKÖZI HÍREI

HÍREK A NAGYVILÁGBÓL

Ázsia – Malajzia

Áprilisban maláj katolikusok egy csoportja első alkalommal zarándokolt el a Szentföldre. Az ország fő vallása a muzulmán és a katolikusoknak számtalan nehézséggel kell megküzdeniük hitükért.

Pakisztán

Két keresztényt, akik hitük miatt lettek bebörtönözve – Salamat és Rehmat Masih – szabadon engedtek a börtönből egy imádság és böjt „kampányt" követően. Anwar Iqbal, Theresa férje, aki tagja az ICCRS Tanácsának, azt mondta: *„Isten azokkal van, akik imádsággal és böjttel harcolnak az igazságért és a békéért."*

Afrika – Nigéria

Owerriben, Imo államban egy csoport szeminarista, az ICCRS Hírlevél hatására kiadta saját karizmatikus lapját, amelynek címe: *„Új Pünkösd"*.

Latin-Amerika – Mexikó

Két nagyon sikeres lelkigyakorlatot tartottak papok számára Mexikóban 1992-ben és 1994-ben. A szervezők úgy tervezik, hogy az eseményt nyitottá teszik a világ összes papja számára. A következőt 1998-ban Monterreyben rendezik annak tiszteletére, hogy Mexikót 75 évvel ezelőtt a Szentléleknek ajánlották.

Panama

4000 fiatal részvételével rendezte meg a 16. Katolikus Karizmatikus Ijfúsági Konferenciát a Szent Teréz Közösség Chitre-ben, március 9-12 között. A közösség több mint 200 tagja segített az előkészületekben, pénz szerzésben, főzésben és a helyi családoknál helyet kerestek a résztvevők számára.

Európa – Írország

A rendszerint Dublinban tartott nemzeti pünkösdi ünnepségek helyett az Ír Nemzeti Szolgálati Bizottság úgy határozott, hogy összejönnek az északi protestánsokkal a belfasti Kings Hall-ban, hogy ünnepeljenek és közbenjárjanak a 25 éves harcok után végre megkötött békéért.

Anglia

A családok számára rendezett karizmatikus konferenciák fontosságát tanúsítja a Katolikus Karizmatikus Vakáció konferencia sikere, amelyet egy angol tengerparti üdülőhelyen tartottak a húsvéti ünnepek alatt. Ez az elgondolás nagyon sikeresnek bizonyult az evangéliumi egyházak között, akik az utóbbi 15 évben hozzávetőleg 60.000-en gyűltek össze évente különböző angliai szabadidő táborokban. A konferenciákon összekapcsolódik a tanítás és – a helyszín miatt – a vidámság.

Belgium

1995 április 2-7 között Hoogstratenben, Belgium flamand területén a megújulás 250 vezetője számára lelkigyakorlatot tartottak, azzal a céllal, hogy a flamand egyház új látásmódját kialakítsák. A lelkigyakorlatot Luc Casaert atya, bolíviai misszionárius és Maurice Ketelslegers atya vezette.

Észak-Amerika – Kanada

A Dave Mangan és Ken Wilson által, 12-14 éves gyermekek számára írt Élet a Lélekben szeminárium szövegének régen várt francia fordítása végre kapható. További információkat nyújt: Mr. Marcel Hache, 1870 Vallee Lourdes, Bathurst, NB E2A 4R9, Canada.

Evangelizáció 2000 – Olaszország

Az 1995 novemberére tervezett, Evangelizáció 2000 által rendezendő harmadik világméretű papi lelkigyakorlat elmarad.

Ifjúság – Európa

Fiatalok csoportjai másztak fel hazájuk magas hegyeire Pünkösdkor, válaszul a pápa Új Evangelizációra vonatkozó felhívására. A kezdeményezést a Faith Alive, angol ifjúsági evangelizációs szolgálat szorgalmazta. Felmentek többek közt a gibraltári Rock hegyre, Írországban a Croagh Patrickra, Litvániában a Hill of Crosses-re, valamint Szlovákia, Magyarország és Lengyelország magas hegyeire.

Vatikán

II. János Pál pápa felhívást intézett a keresztény egységért, amikor májusban a Cseh Köztársaságba és Len-

gyelországba tett látogatása során szentté avatta Jan Sarkandert és Lemberki Zdislavát.

A pápa a 2000. évet egy példa nélkül álló imádságos nappal akarja megnyitni a muzulmánokkal és a zsidókkal közösen a Sínai hegyen, Egyiptomban. Az imanap egyike volt a számos javaslatnak, amely elhangzott a jubileumi 2000. év előkészítéseként tavaly júniusban tartott, bíborosok 5. plenáris ülésén.

Paul Cordes bíboros júniusban lelkigyakorlatokat tartott, amelyeket a Katolikus Karizmatikus Megújulás szervezett kóreai papok és nővérek számára. Cordes bíboros beszédet mondott egy karizmatikus konferencián.

Nemrég tette közzé a „Lélek szülötte – Megújulási mozgalmak az Egyház életében" című munkáját. Ez egy átdolgozott kiadása egyik korábbi könyvének, a „Karizma és új evangelizáció"-nak. Megkapható a Greenlawn kiadónál: 107 S. Greenlawn, South Bend, In 46617 USA.

Ökumenikus

USA – Rasszista múltjuk miatti bűnbánatuk jeleként a 46 éves Észak-Amerika Pünkösdi Társaság feloszlatta szervezetét, hogy egy új fajok közötti csoportot hozzon létre, Észak-Amerika Pünkösdi/Karizmatikus Egyházai néven. Alapítói között vannak Amerika legnagyobb Afro-Amerikai Pünkösdi felekezetének, az 5 millió tagot számláló memphisi székhelyű „Isten Egyháza Krisztusban"-nak a püspökei. A bejelentés tavaly ősszel történt egy megbeszélésen, amelyen fekete és fehér pünkösdi vezetők találkoztak, hogy véget vessenek a pünkösdi egyházban 85 éve uralkodó faji szakadásnak. Az egyház sok vezetője úgy látja, hogy a memphisi találkozó fordulópontot jelent történelmükben. *„Amit itt láthatunk, az az újra felpezsdített pünkösdi mozgalom"* – fűzte hozzá Vinsos Synan. *„Remélem, megtörténik az újjászületés, mert az Úr megáldja az egységet."*

Közel-kelet – Ramaliahban római katolikusok, lutheránusok, anglikánok és görög katolikusok először ünnepelték ugyanazon a napon a Húsvétot, mint az ortodox keresztények, április 23-án. A palesztín keresztények egy ideje kérik Húsvét dátumának egységesítését.

Új közbenjárók

Ez év tavaszán meghalt **Emile Lafranz**, az USA Nemzeti Szolgáló Bizottságának tagja, a Jézus az Úr Központ alapítója, és **Andy O'Neill**, világi személy, aki gyógyító szolgálatot teljesített Írországban.

Fordította: Gaál Olga

— 70,-Ft —

TARTALOMJEGYZÉK

Az Egyház tanításából 2
Lucida Schmieder: Dicsőség Istennek a magasságban! 3
„Rászedtél, Uram...” (Jer 20,7) 6
Petz Gyuláné: Kiáradt rám Isten Lelke... 7
Nagy Béla: Imádság, Szentírás és Szeretet 8
Karizmatikus sorozat (ismertető) 11
Charles Whitehead: KKM – az Egyház szívében? 12
Vezetőképzés 13
Magyar Judit: Tardif atya Rotondoban 15
Sipos Gyula: Isten szeretet-misztikája 16
Egy imádságos élet 17
A Katolikus Karizmatikus Megújulás nemzetközi hírei 18

Terjesszétek a MARANA THA c. újságot, legyetek segítségére az evangelizációnak, hogy egész Magyarország megújuljon a Szentlélekben!

— M A R A N A T H A —

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
megjelenik kéthavonta
Megrendelhető a szerkesztőség címén:
Budapest, 1053 Ferenciek tere 9.
Telefax: 117-90-26
Felelős kiadó: Katona István

Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség
Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes
Készült az AGROPRINT Kft. nyomdájában
Felelős vezető: Tóth László
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992